

OFFER

I FRACK

Carin Hjulström

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning av Carin Hjulström:

Finns inte på kartan 2009

Hitta vilse 2010

Kajas resa 2012

Irene Panik 2014

Kärlek sökes 2016

Lust och längtan 2017

Om svar anhålles, med Lennart Hjulström 2018

Världens första människa,

med illustratören Anders Nyberg 2019

På en ny nivå 2019

Bara ett litet mord 2020

Knappt en droppe blod 2021

Överlista smärtan, med Karsten Ahlbeck 2021

Ett lik för mycket 2022

När snön faller vit 2022

Med döden som gäst 2023

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Carin Hjulström, 2024

Omslag: Nils Olsson/oink.se & Anna Henriksson/Pixelpiraya

Omslagsfoton: Istockphoto

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

ISBN 97-891-3715-920-1

PROLOG

Han skyndade mellan hallen och sovrummet, öppnade låda efter låda, letade frustrerat efter attiraljer han brukade veta var han hade. Nu var de inte där. Och det var bråttom. Han hade bett henne att organisera det numera gemensamma hemmet, och var tacksam över hur hon hade angripit uppgiften, det hade blivit både fint och bra, men han ville ändå gärna hitta i sitt eget hem.

”Vad letar du efter?” sa hon tjänstvilligt.

Så grann och femton år yngre. Han hade fortfarande svårt att fatta att hon var hans. Men hon hade sagt ja både när han friade och när de stod framför den bakfulla prästen i Låssa kyrka. Och hennes kyssar kändes alldeles äkta. Varma och mjuka. Innerliga. Han var fortfarande hög på förälskelsen, trots att hon hade gömt hans manschettknappar så att det omöjligt gick att hitta dem.

”De brukar ju ligga här, i översta lådan”, sa han medan han rev runt bland innehållet.

”Men, älskling. Jag har berättat minst tre gånger att alla mindre accessoarer numera ligger i de små lådorna i sekretären”, sa hon och gick med lätta steg fram till en vacker, antik möbel och drog ut mellanlådan uppe till höger. ”Är det de här du söker?” sa hon och höll fram två guldpläterade manschettknappar.

”Tack. Du är en ängel. Förlåt om jag lät irriterad. Det var inte meningen.”

”Jag vet. Du är inte så van vid att bo ihop med någon, inte jag heller. Men det visste vi ju. Jag tycker att det går ganska bra ändå. Vad tycker du?”

Han gick fram till henne och strök henne över kinden.

”Det går strålande. Jag har aldrig varit så här lycklig. Det vet du! Du och jag, i vårt lilla slott.”

Hon nickade.

”Det är som en dröm. Jag älskar det här livet. Och dig, förstås.”

Han svarade: ”Detsamma”, skrattade och gav henne en puss.

”Jag skulle tippa att jag är hemma igen någon gång i morgon eftermiddag. Vi äter förmodligen en sen frukost, förhoppningsvis med hela det gamla gänget, innan jag sätter mig på tåget.”

”Du kommer när du kommer. Ring om jag ska hämta dig på stationen. Hos vem sover du?”

”Hos någon av polarna. Det löser sig.”

”Ha så kul, då. Och du, ta det lugnt med alkoholen”, sa hon och sökte ögonkontakt med honom för att vara säker på att han verkligen tog in det hon sade. Han flackade med blicken, undvek att se henne i ögonen, som alltid när alkoholen kom på tal.

En bil hördes tuta utanför.

”Ja ja. Tjata inte”, sa han med ansiktet bortvänt. ”Oj, han är redan här.”

Han tog tag i ett rejält skohorn av metall, klev i sina nyputsade finskor och tittade upp, som om det var något han hade glömt.

”Klurar du dig nu? Du som är så mörkrädd.”

”Det ordnar sig. Jag får ha lamporna tända. Skulle det komma någon tjuv kan jag alltid springa ifrån honom. Inte många slår mig på åttahundra meter och då är jag redan framme hos grannen.”

Han skrattade till.

”Det är sant. Min tuffa löparstjärna och hustru.”

Hon log.

”Före detta löparstjärna.”

Det tutade igen.

”Måste rusa. Älskar dig. Ses i morgon”, fortsatte han.

”Älskar dig med!”

Han gav henne ännu en puss innan han tog resegarderoberna över armen och skyndade ut mot den väntande vännen som skulle på samma fest.

Hon blev stående på den breda stentrappan och såg bilen runda den smakfullt anlagda uppfarten till deras egen herrgårdsidyll. Solen värmdes hennes ansikte, vinden var ljum, det prasslade svagt i ekarnas kronor och en koltrast sjöng sin melodiska sång. Det var sommar, hon var lycklig och allt var bra. Visst var det?

KAPITEL 1

Det var en kväll i juni, just när sommaren är som bäst. Den tid när allt fortfarande är nytt, skirt och sprött. Buskar av fläder och syren spred sina lätta, ljuva dofter som blandade sig med den förtrollande sötman från balsampoppelns knoppsprickning, och längs diken och vägkanter blommade blåeld, prästkrage och vallmo.

Runt plantskolan Säbyholms gröna fingrar hängde också en tydlig doft av kolgrill. Siri Ehrensvärd och hennes brorson Anton hade bjudit sina kunder på familjedag med extra fina priser på blomplantor och kryddväxter och gratis korv med bröd till alla barn. Anton var kanske ingen mästerlig grillkock, ibland glömde han av sig och råkade bränna korvarna så att de blev alldeles svarta, men han gav inte upp utan kämpade på under mantrat: Nya korvar, nya möjligheter. De som bara var halvbrända hamnade förr eller senare i hans egen mage. I vanliga fall stod grillen i lä intill verandan på bostadshuset, men nu hade han ställt den precis utanför entrén till orangeriet. Det var för att locka hungriga barn och deras föräldrar att ta en grillad, att dricka läsk och gott kaffe med morotskaka och att handla pelargoner, rosmarin, fröer och jord.

”Nu är klockan kvart över stängning. Då ger vi oss, va?” sa Siri.

”Japp. Jag har ändå bara en korv kvar. Ta den du”, sa Anton och började göra i ordning ett korvbröd.

”Nej tack. Den är din”, log Siri.

Anton kände hur det vände sig i magen. Han vågade inte ens räkna efter hur många korvar han hade stoppat i sig.

”Orkar inte. Den får gå till katten. Hon har strukit runt här hela dagen”, sa han och lade korven på ett fat.

Katten hette Sot-Lisa och hade flyttat in föregående sommar efter att Siri upptäckt problemet med att möss lyckades ta sig in i orangeriet på nätterna och gnaga på de kakor som förvarades

inplastade ovanpå kyldisken. Det var inte bara pinsamt och ohygieniskt, det innebar också en massa merarbete att plocka bort och ställa undan för att nästa dag plocka fram och lägga upp igen. Eller baka nytt. Problemen hade i stort sett försvunnit sedan Björn på Thoresta slott gett dem en svart kattunge, upphittad i ett av slottets gamla dass. Sot-Lisa hade en glupande aptit och både Siri och Anton var förbluffade över hur otroligt mycket hon kunde äta. Och det berodde inte på mask, det hade de kollat, katten var helt enkelt bara ständigt hungrig. Båda två hade varit mycket bestämda kring att Sot-Lisa inte skulle få sova i sängarna, men det hade inte hållit i mer än en dryg vecka. Numera slogs de om att få ha den varma, mjuka katten spinnande intill sig på nätterna.

”Det här gick väl bra?” log Siri mot Anton. ”Bra förtjänst. Bästa dagskassan hittills i sommar.”

”Jag tycker att vi talar öppet om succé!” sa Anton. ”Får vi som jobbar här någon bonus när det nu gick så bra i dag?”

”Bonus, som i pengar?”

”Ja?” sa Anton.

”Vad skulle du göra med dem i så fall?”

”Vet inte, kanske antligen göra den där tatueringen?”

Siri stönade.

”Men, en tatuering? Är du fjorton år? Vi har ju pratat om det. Varför? Är inte det otroligt passé?”

”Det är snyggt. Coolt, liksom.”

Siri skakade på huvudet och suckade.

”Jag fattar inte vad som är coolt med tatueringar. Det ser ju bara stökigt ut.”

”Nej! Ibland är du så efter! Tänk dig till exempel en riktigt snygg svart katt som visar tänderna!”

”Typ Sot-Lisa?”

”Precis! Med klorna utfällda. Vore inte det mäktigt?”

Siri skrattade.

”Nej, inte särskilt. Och när du blir gammal skrumpnar den ihop.”

”Äh! Ibland är du så jäkla mossig. Men vi får väl vara överens om att vi inte alltid är överens?” sa Anton och lade tillbaka de

överblivna korbbröden i en plastpåse. ”Ska du till Olle i kväll?”

Siri skakade på huvudet.

”Nej. Han har lydnadskurs med Rufus, men vi är bjudna på middag där i morgon. Cecilia också, förstås! Det blir grillat.”

”Gott!”

”Jag går in och plockar i ordning. Låt askan svalna ordentligt innan du lägger den på komposten, annars kan elden blossa upp igen, och det är ju så torrt i markerna.”

”Den får stå så här tills i morgon”, sa Anton och lyfte av gallret med en griptång och började borsta det rent från sot och matrester med en stålborste.

Siri gick tillbaka in i orangeriet för att göra klart det sista inför stängning. Plötsligt hördes ett illtjut som fick Anton att rusa in.

”Vad är det? Vad skriker du för?”

”Där! Titta!” sa Siri med avsmak.

Uppe på disken satt en mycket stolt Sot-Lisa, framför ett färskt byte. Katten slickade sig om munnen och tittade nöjt på Siri och Anton som om hon väntade sig beröm.

”Vad är det där? Är det verkligen en mus? Den är ju skitstor!” påpekade Anton och tog några tvekande steg närmare bytet som krampade i dödsryckningar.

Siri gick sakta fram mot disken och betraktade djuret med rynkad näsa.

”Har den inte väldigt små öron? Och svansen är hårig ... det kanske är en sork?”

”Skit också! Sorkfeber har man ju hört talas om! Man kan bli jättesjuk, få hög feber, utslag och fel på njurarna. Vad gör vi?” utbrast Anton dramatiskt.

”Ta det lugnt. Vi läser på”, sa Siri.

Några minuter senare hade de tagit reda på att sorkfeber mest förekom norr om Dalälven, men för säkerhets skull följde de alla Folkhälsomyndighetens råd att använda handskar, spreja med rengöringsmedel och torka med blöt engångstrasa i stället för att sopa eller dammsuga. Den nu stendöda sorken placerades i dubbla plastpåsar i soptunnan, inte i komposten.

”Vilken tur att det inte hände under familjedagen”, sa Anton när han krängde av sig plasthandskarna.

Siri nickade.

”Verkligen. Det är förresten helt okej för mig om Sot-Lisa sover i din säng i natt”, sa hon gravallvarligt.

Anton mötte Siris blick, lika allvarlig han.

”Tack, men jag hade henne i går. Det är din tur nu”, sa Anton lika seriöst.

Hon gav ifrån sig ett skratt.

”Nej du. Den här lilla damen får allt sova på soffan!”

”Men nu vet jag! Jag ska förstås ha en tatuering där Sot-Lisa har en fet sork i munnen. Vore inte det ballt?”

Siri skakade roat på huvudet.

”Nej, Anton, det vore det inte. Då får du ha långärmat resten av livet.”

”Skojar ...”

”Fattar jag väl! Så, nu går vi in och gör kväll.”

KAPITEL 2

Efter en ovanligt varm natt steg solen ännu en gång över de låglänta ängarna i öster. På den grusade pendelparkeringen i Bro – där det lokala poliskontoret var inrymt i en tämligen modern barack – stod luften i stort sett still. Trots att entrédörren var ställd på vid gavel och ett fönster i pentryt stod öppet fanns inte en tillstymmelse till korsdrag där Olle satt och försökte arbeta. Vädret de senaste veckorna hade varit enastående med sol och över tjugofem grader varmt. De flesta gladdes förstås åt att skolavslutningar och studentmottagningar hade kunnat firas i vackert väder, men det fanns också en tilltagande oro över att det var länge sedan det regnade. Fälten och trädgårdslanden skulle behöva en rejäl rotblöta. Det var så torrt i markerna att det frasade om det gula fjolårsgräset. Om det skulle börja blåsa kraftigt kunde en förlupen gnista från en grill eller lägereld få förödande konsekvenser.

Olle betade metodiskt av sin eftersatta mejlkorg, vilket alltid gav en viss tillfredsställelse, men hade svårt att koncentrera sig i hettan. Svetten rann, i pannan, på ryggen, under armarna. Därför blev en utökad lunchpromenad med Rufus ner till vattnet vid Bro Hofs välkända slott och golfbana ett välkommet avbrott. På vägen tillbaka drog äntligen en lätt eftermiddagsbris upp från Mälaren och förde med sig dofter av sjövatten, blommande fläder och dammiga grusvägar. Olles kollega Rita jobbade i Jakobsberg i dag och han tyckte att tiden masade sig fram när han var ensam på stationen. Därför kom knackningen på dörren som en befrielse.

”Ja? Kom in”, sa han och reste sig till hälften ur stolen.

En lång, slank kvinna i trettioårsåldern klev in i rummet. Hon hade vackra drag, en charmig uppnäsa och bar sitt halvlånga blonda hår uppsatt i en enkel tofs. Klädseln var sportig; jeans, en kort-

ärmad vit topp och gymaskor på fötterna. Oron lyste i ansiktet på henne.

”Hej, Kajsa Malmberg heter jag. Jag skulle vilja göra en efterlysning, eller vad man säger. Min man, Perry Malmberg ... jag vet inte var han är.”

Olle nickade och drog ut besöksstolen framför skrivbordet.

”Då ska vi titta på det. Vill du ha en kopp kaffe?”

Kajsa skakade på huvudet.

”Nej tack. Jag kan varken äta eller dricka.”

”Okej”, sa Olle och hällde ändå upp ett glas vatten som han ställde framför henne innan han själv slog sig ner på sin sida av bordet. ”Så din man är försvunnen? Sedan hur länge?”

Kajsa drog omedvetet med naglarna mot skrivbordsskivan så att ett olustigt krafsande ljud uppstod.

”Han skulle på en stor fest i Uppsala i lördags. Planen var att sova hos någon av sina barndomskompisar.”

”Så han är från Uppsala?” sa Olle medan han antecknade.

”Precis. Han sa att han skulle komma hem i går eftermiddag, men han kom aldrig. Jag har förstås ringt honom hundra gånger på mobilen. Inget svar.”

”Har du kontaktat barndomsvännerna?”

”Jag hade bara numret till en av dem, som var snäll och ringde runt till de andra. Perry hade inte följt med någon av dem hem som han hade sagt att han skulle göra.”

Olle kände allvaret smyga sig på. Han tittade upp från anteckningsblocket och noterade ryckningarna i Kajsa Malms haka.

”Vad har din man för personnummer?”

”Han är född den första juni, nittonhundrasjuttiosex. Så vi har ganska nyligen firat hans födelsedag. Han är fyrtioåtta.”

Olle antecknade och gjorde en snabb sökning på datorn.

”Ja, här har vi honom, Perry Leonard Malmberg. Då är du Kajsa Erika Malmberg, född Nielsen? Du är ganska mycket yngre, ser jag. Ni blev alltså äkta makar så sent som nu i vår?”

Kajsa nickade sammanbitet.

”Vi gifte oss i Låssa kyrka i Säbyholm den sjätte april.”

”Jag förstår. Vacker kyrka. Vad sa din man mer om när han skulle komma hem?”

”Han tänkte ta tåget från Uppsala i går eftermiddag och ringa mig och säga var jag skulle hämta honom. Kanske i Rotebro.”

”Hur tog han sig till festen?” frågade Olle.

”Han fick skjuts med en kompis som bor i Kungsängen, men han skulle köra vidare norrut sedan så Perry kunde inte åka med honom tillbaka.”

Olle rafsade ner ytterligare några stolpar innan han ögnade igenom sina anteckningar.

”Jag förstår din oro, men din man har varit försvunnen i mindre än tjugofyra timmar. Det är när det har gått mer än ett dygn som man brukar vidta åtgärder. I de allra flesta fall håller sig den saknade personen undan av fri vilja och brukar dyka upp så småningom.”

”Jo, visserligen, men varför svarar han inte? Han skulle aldrig göra så mot mig.”

”Han kanske har blivit av med sin mobil? Spontant kan man ju tänka sig att han känner många i Uppsala eftersom han är upp-vuxen där. Han kan ju ha stött på en gammal bekant och följt med honom eller henne hem.”

Kajsa reagerade intuitivt starkt på ordet *henne*, men samlade sig snabbt.

”Jo, visst. Men jag tycker ändå inte att det stämmer.”

”Nej, det är märkligt, men vi avvaktar ändå den här dagen innan vi börjar söka aktivt. Det kan vara så att han sitter hemma på förstutrappan när du kommer hem. Vi håller kontakten. Jag tar gärna numret till hans barndomskompis i Uppsala.”

Kajsas mun drogs ut till ett snett streck som tydligt visade hennes besvikelse samtidigt som hon började leta i mobilen efter kontaktuppgifterna. Olle sköt fram anteckningsblocket till hennes sida av bordet och Kajsa skrev ner namn och nummer.

”När börjar ni leta, då? Jag menar, om han inte dyker upp i dag?”

”I kväll eller i morgon. Jo, förresten, vad har din man för yrke?”

”Han är i kapitalbranschen. Han brukar säga att han säljer strukturerade produkter.

”Strukturerade produkter? Vad är det?”

”Det är typ som fonder eller aktier, tror jag. Jag vet inte exakt. Men det är inget skumt, allt är godkänt av Finansinspektionen, det har han påpekat flera gånger. Innan dess var han fastighetsmäklare. Han bytte jobb för ett par år sedan.”

”Aha. Okej. Var bor ni?”

”På Kvistabergs herrgård, vid observatorierna.”

”Jaha? Oj, det är ett stort, vackert hus.”

”Jag vet. Vi brukar säga att vi bor i ett litet slott.”

Olle nickade.

”Består familjen av några fler än ni två?”

”Nej ... eller, jo, Perry har en son från ett tidigare förhållande, men han är vuxen, fyllde tjugotre i vintras.”

”Så han bor inte på Kvistaberg?”

”Nej”, sa Kajsa.

Olle satte pennan mot underläppen medan han funderade.

”Hur var Perry klädd när han åkte hemifrån i lördags?”

”Svarta byxor och vit skjorta. Han hade resten av kläderna i en resegarderob.”

”Bra, då har vi en plan. Hör av dig om han dyker upp, i annat fall tar vi förnyad kontakt framåt kvällen.”

Kajsa Malmberg suckade plågat.

”Okej. Tack så länge, då.”

Olle gjorde några minnesanteckningar från besöket och tvingade sig själv att svara på ytterligare några mejl innan han stängde av datorn och låste stationsbaracken.

Nu skulle han handla lite mat till kvällens grillmiddag med Siri, Anton och Cecilia. Han tänkte göra grillspett med fläskkarré, starka korvar, paprika, majscolvar och färska champinjoner. Han hoppades hinna med en snabb löptur i skogen tillsammans med Rufus innan det var dags att förbereda maten.

Olle hade propsat på att de skulle grilla hemma hos honom. Dels var hans nybyggda altan betydligt större än Siris och Antons veranda och hade faktiskt ännu bättre läge i kvällssolen. Dels – fast det var lite känsligt – brukade Olle sitta som på nålar när de grillade

hos Siri och Anton. Deras grill var ranglig och av dålig kvalitet. Siri var lite rädd för eld och höll sig gärna borta vilket gjorde att Anton, som kunde vara lite hetsig i sitt rörelsemönster, ibland lämnades ensam vid grillen. Mer än en gång hade Olle suttit med hjärtat i halsgropen och sedan diskret hämtat en extra hink med vatten ifall olyckan skulle vara framme. Fast han hade förstås inte sagt något högt. I stället hade han påpekat att det var bra för både Siri och Anton att komma hemifrån ibland. Det var ju lite speciellt att de bodde och arbetade på samma ställe. Hur som helst hade Siri blivit glad över inbjudan och tackat ja direkt, tacksam över att slippa laga middag. Olles och Siris kärleksrelation befann sig just nu i en stabil men fortfarande pirrig särbofas. Övernattning – alltid hos Olle – skedde förstås då och då, men mest på helgerna. Det var alltid spännande, roligt och mysigt att ses, men ingen av dem hade vågat fråga när det var dags att ta nästa steg och flytta ihop.

KAPITEL 3

Siri och Anton hade precis avslutat vattningen i växthuset, som på grund av hettan behövde göras både morgon och kväll. Fukten runt växterna och den lagrade värmen fick det att kännas som om de befann sig i tropikerna. Med baksidan av handen strök Siri några svettdroppar ur pannan.

”Om vädret och torkan håller i sig kanske vi får bevattningsförbud”, sa hon bekymrat.

Anton drog ut t-shirten från kroppen och viftade lite med den så att Siri skulle se hur blöt den var.

”Det är som en bastu här inne. Jag är helt dyngsur. Men, att inte få vattna? Vem kan bestämma det?”

”Kommunen. Det är deras ansvar att se till att vattnet räcker.”

”Då får vi väl be till vädergudarna om regn. Eller så får jag köra min gamla klassiska regndans.”

Siri log ömt mot honom. Han var snart trettio, hennes älskade brorson, men hade så nära till barnet inom sig.

”Nu får vi vara färdiga här. Vi har en soppa kvar att göra också. Om nu någon vill äta soppa till lunch när det är så varmt ... Vi borde kanske ha köpt ingredienser till en gazpacho i stället.”

”Äh, potatis- och purjolökssoppa blir jättebra. Jag går in och börjar skala potatisen.”

”Bra. Då gör jag klart det sista. Glöm inte att byta förkläde.”

Anton himlade med ögonen och gjorde en grimas.

”Hallå, vad tror du om mig? Vi har ändå drivit plantskolan tillsammans i nästan fem år. Eller hur?”

”Jag vet! Förlåt för att jag inte kan sluta med den där sortens förmaningar. Men jag jobbar på det”, log Siri.

Medan solen började sänka sig i väster stod de en stund senare vid köksbordet och skar potatis och lök. De hade fortfarande inte

lyckats bestämma sig för om och hur de skulle renovera köket inne i det ganska nergångna bostadshuset. I brist på större beslut hade de därför investerat i en fristående induktionsplatta. Då slapp de koka soppan på den gamla elspisens långsamma järnplattor. För att det inte skulle osa för mycket lök när purjon svettades i stekpannan hade Anton slagit på fläkten. Den var av äldre modell och lät så högt att det knappt gick att prata i samma rum. Så småningom lade han ner gul lök och lite vitlök medan Siri plockade fram grönsaksfond, grädde, färsk timjan och gräslök. Plötsligt sprakade det till i fläkten, det starka blåsljudet dog ut och en tunn rökstrimma slingrade sig ut genom fläktgallret.

Anton stönade.

”Vad trött jag blir! Snart rasar hela köket ihop. Allt är så jäkla gammalt”, fräste han.

Siri gick fram och tryckte på knapparna, men utan resultat. Fläkten var stendöd.

”Så länge inte kyldisken i orangeriet packar ihop får vi vara tacksamma. Vi får köra tvärdrag i stället”, sa hon och slog upp ett av de två köksfönstren så att den ljumma luften spred sig in i köket och doften av kaprifol och schersmin blandades med den av fräst vitlök. Hon gick in i det angränsande vardagsrummet och öppnade fönstret även där. Vädret var förstås så stilla att korsdraget uteblev, men nu flödade i alla fall luften fritt genom huset. De lät soppan puttra ett tag på låg värme innan de kryddade och smakade av. Den var mustig och god och skulle smaka ännu bättre när den fått stå till sig över natten.

En stund senare stängde Siri alla fönster för att baka ut lantbrödet de skulle servera till soppan i morgon. Att bröd på jäsning aldrig fick utsättas för minsta lilla drag hade hon lärt sig redan som liten flicka av sin mamma Henrietta, som varit husfru både på Wenn-garns och Thoresta slott.

Efter en dryg timme fylldes deras enkla men trivsamma hem av den förförliska doften av nybakat bröd. Siri lade upp de färdiggräddade bröden på galler, bredde ut en kökshandduk över dem och stängde av ugnen.

”Får man smaka? Bara en skiva?” undrade Anton.

Siri skrattade till.

”Du vet att det ingår i anställningsförmånerna. Men ät inte för mycket. Vi ska ju bort på middag.”

”Jag vet, men grillat tar alltid sån tid. Man måste väl få lite förrett?” sa Anton och tog fram ett paket Bregott och en lagrad herrgårdssost ur kylskåpet. ”Du vill också ha, va?” log han och ställde vant fram två stora tekoppar med varsin påse pepparmyntste utan att ens vänta på svar.

Siri nickade och skar upp ett par skivor – smöret smälte på de varma bröden. Så fort tevattnet var klart hällde Anton upp i kopparna. Med varsin macka i handen slog de sig ner vid köksbordet.

”Så sinnessjukt gott!” stönade Anton njutningsfullt.

”Brödet blev faktiskt bra, i dag också”, mumsade Siri och slickade bort en droppe smör i mungipan.

”Vad har vi på tapeten i morgon, förutom det vanliga?” frågade Anton innan han log insmickrande: ”Bara en till?”

Siri nickade.

”Okej, om du bär ut soppkastrullen och spisplattan till orangeriet så att allt är förberett för morgondagen”, sa hon och gjorde en gest mot bröden.

”Ja ja”, sa Anton och bredde smör på ännu en brödbit som han snabbt högg in på.

”I morgon tänkte jag att vi kunde organisera vår avdelning för rådjurssäkra blommor och göra en snyggare presentation av växterna för pollinerare. Vad tror du om det?”

Anton kisade medan han funderade helt kort.

”Mm. Det blir bra. Vi får väl rensa bort de sista penséerna också och öka på med pelargoner, bellis och saxifraga?”

”Precis. Och paketera jord. Jag vet att det är dödstråkigt, men det är en av våra ...”

”... bästa intäktskällor”, avbröt Anton med ett leende. Jag vet! Herregud, nu har vi jobbat ihop så länge att jag vet vad du ska säga innan du säger det!”

Löpturen var snabb och tung, men skön när den var över. Vid halvåttatiden tände Olle grillen, rosig av löpningen och våt i håret av duschen, och medan kolen fick den rätta glöden gjorde han en varm potatissallad, en vitlöks-crème fraiche och en tomatsallad med silverlök och basilika. Siri brukade bidra med något bakverk som blivit över från caféet i plantskolans orangeri, så efterrätt behövde han inte tänka på. Olle älskade den här årstiden – självklart för ljuset och värmen men också för att även en vanlig måndagskväll kunde bli något extra.

Siri kom mycket riktigt med rabarberpaj och vaniljsås – som vanligt strålande vacker i en gammelrosa linneklänning och med det långa mörkblonda håret uppsatt i en slarvig knut. Anton och Cecilia kom strax därpå, direkt från ett kvälldopp vid strandstugan som Cecilia hyrde av Siri och Anton. Anton och Cecilia hade blivit ett par förra sommaren. Han hade varit kär i henne i evigheter, men det var under deras resa till Kilimanjaro i Tanzania, när de skulle söka efter vad som hade hänt Antons föräldrar, som de hade blivit ihop på allvar. Men relationen var inte okomplicerad. Hon var några år äldre, dotter till paret som ägde Thoresta slott och hade flera års universitetsstudier bakom sig. Anton var föräldralös sedan sex års ålder, hade under närmare tio års tid varit mer eller mindre kriminell och knappt klarat gymnasiet. Han hade haft svårt att hitta sin plats i tillvaron – tills han vann plantskolan på poker och hans faster Siri oväntat dök upp och flyttade in.

Nu satt de i kvällssolen på Olles altan och tog för sig av grillspetten som hade fått en knaprig grillyta och doftade förföriskt gott. Olle bjöd på ett gott chiantivin till maten. På sommaren fick det vara lite fest även på vardagarna.

De pratade om allt och ingenting. Anton och Cecilia smågnabades som vanligt. Hon kallade honom barnslig och han tyckte att hon var mammaaktigt uppfostrande. Olle undrade om de verkligen trivdes med den jargongen, men Siri brukade bara skratta och säga att var och en fick ta ansvar för sig själv. Ville de ha det så var det deras ensak.

När rabarberpajen var uppäten kom de att berätta om sina res-

pektive arbetsdagar. Cecilia beskrev ett irriterande datorstrul som hade sinkat hennes bokföring och Anton och Siri berättade att köksfläkten hade gått sönder i bostadshuset där de lagade all mat till plantskolans orangeri. Inget av det var speciellt spännande. Men att en kvinna kommit in på polisstationen och anmält sin man försvunnen väckte desto större uppmärksamhet. Olle var väl medveten om att mycket av den information han fick i sin roll som polis var konfidentiell, men det här hade ju inte ens blivit ett ärende ännu och skulle förmodligen inte bli det heller.

”Men på vilket sätt var han försvunnen? Någonstans måste han ju vara?” sa Cecilia.

”Ja, självklart”, sa Olle, ”men han gick inte att nå. Hon hade förstås ringt honom massor av gånger och också kontaktat hans vänner, men ingen visste vart han hade tagit vägen.”

”Så, vad gjorde du?” frågade Siri.

”Jag sa att vi avvaktar tills i morgon. Rutinen är att vänta i tjugofyra timmar innan man börjar leta. De flesta som anmäls försvunna håller sig borta frivilligt”, förklarade Olle och lade för sig ännu ett grillspett från fatet som han sedan skickade runt. Anton tog ett helt spett, Siri och Cecilia delade på ett.

”Vet man hur många som försvinner i Sverige varje år?” frågade Siri.

”Betydligt fler än man tror. Runt tjugofem tusen personer eller något ditåt”, sa Olle.

”Va?! Så många? Det kan inte stämma”, fortsatte Anton.

Olle nickade.

”Jo, men de allra flesta kommer till rätta ganska snabbt.”

”Hur många fortsätter att vara försvunna?” undrade Siri.

”Vet inte den exakta siffran, men jag har hört att runt femhundra anses sväva i någon form av livsfara. Ungefär en tiondel av dem hittas döda.”

Anton hällde upp mer vin till alla.

”Varför försvinner folk, då?” fortsatte Cecilia.

”De allra flesta, typ nittio procent, är antingen dementa, suicidala eller deprimerade”, sa Olle.